

Vonnisnummer / Griffienummer 2018/1158
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 14 augustus 2018
Naam van de eerste beklagde
Systeemnummer parket 14RH20911
Dossiernummer 14H020911

rechtbank van eerste
aanleg Limburg,
afdeling Hasselt
Sectie correctioneel
Kamer 13D

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE

EISER IN HERSTEL

DE WOONINSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,
Met diensten gevestigd te 1210 Brussel (Sint-Joost-ten-Node),
Koning Albert II- laan 19 bus 22.

Vertegenwoordigd door Mr. C. LEMACHE, advocaat te 3800 Sint-
Truiden, Tongersesteenweg 60.

BEKLAAGDEN

1579

1. |
geboren te | op |
wonende te
Belg.

Vertegenwoordigd door Mr. L. LIEBENS, advocaat te 3800 Sint-
Truiden, Prins Albertlaan 53 bus 302.

1583

2. |
geboren te | op |
wonende te
Belgische.

Vertegenwoordigd door Mr. J.-P. LAVIGNE, advocaat te 3800 Sint-
Truiden, Tongersesteenweg 15.

TENLASTELEGGINGEN

Verdacht van:

De eerste en de tweede

Als dader of mededader, hetzij door het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het misdrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd,

hetzij door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het misdrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt.

Te _____, van 1 februari 2014 tot de hierna bepaalde data

A. Bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld bij artikel 20 §1 alinea 1 van het Decreet dd. 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten en normen van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning, namelijk

een pand, gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____, zijnde een gesloten bebouwing met drie bouwlagen onder de kroonlijst, onderverdeeld in vijf woonentiteiten, in (mede-)eigendom toebehorende aan _____ en _____ voor bewoning te hebben verhuurd of ter beschikking gesteld aan de hierna bepaalde personen terwijl dit volgens de detailbeschrijving in PV _____ dd. 31 januari 2014 en PV _____ dd. 20 juni 2014 niet voldeed aan de hoger beschreven normen, te weten:

- I. woonentiteit met (bus)nummer _____, verhuurd aan _____ (tot 1 december 2014)
- II. woonentiteit met (bus)nummer _____ verhuurd aan _____ (tot 22 september 2014)
- III. woonentiteit met (bus)nummer _____ verhuurd aan _____ (tot 13 februari 2015)
- IV. woonentiteit met (bus)nummer _____, verhuurd aan _____ (tot 24 maart 2015)
- V. woonentiteit met (bus)nummer _____ verhuurd aan _____ (tot 10 oktober 2014)

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de wooninspecteur (namens het Vlaamse Gewest) en/of het college van de burgemeester en schepenen conform artikel 20bis van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, tevens het herstel te bevelen, uitvoerbaar binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak, te weten:

- te bevelen dat aan het pand een andere bestemming moet gegeven worden volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, of te bevelen dat het pand moet gesloopt worden (tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen)
- over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 150,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn
- de wooninspecteur te machtigen om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien voor het geval de overtreder in gebreke blijft om de bevolen werken zelf uit te voeren, waarbij de wooninspecteur tevens gemachtigd wordt om de kosten, zoals bedoeld in artikel 17bis, §2 van de Vlaamse Wooncode te verhalen op de veroordeelde
- de uitspraak over de herstellordering uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

***** ***** *****

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te _____ op 29.09.2017,
nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 220,00 euro. De Bewaarder (get.)

***** ***** *****

PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 5 juni 2018.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

1. Grond van de zaak

1.1.

De schuld van eerste en tweede beklaagde aan de hen ten laste gelegde feiten wordt ten genoeg van recht bewezen door de onderzoeksresultaten verzameld tijdens het vooronderzoek en tijdens het ter zitting gevoerde onderzoek.

Hieruit blijkt dat eerste en tweede beklagde zich in de periode tussen 31 januari 2014 en 25 maart 2015 schuldig hebben gemaakt aan de verhuring of terbeschikkingstelling van verschillende woonentiteiten die geenszins voldoen aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten.

De rechtbank verwijst ter zake naar de gegevens van het strafdossier, onder meer:

- de vaststellingen van de verbalisanten vervat in het aanvankelijk P.V. van 31 januari 2014 met gevoegd het fotodossier van de vijf woonentiteiten;
- de vaststellingen van de wooninspecteur van 31 januari 2014 (PV van 31 januari 2014);
- de vaststellingen in de technische verslagen toegevoegd aan het PV van de wooninspecteur;
- de verklaringen van huurders van 13 februari 2014, 3 april 2014 en 2 juni 2015;
- de verhoren van 13 februari 2014, 3 april 2014 en 2 juni 2015, afgelegd met respect voor zijn recht van verdediging;
- het verhoor van 13 juni 2016;

Tweede beklagde heeft, in gevolge het overlijden van haar echtgenoot op 24 oktober 1995, het desbetreffende onroerende goed voor de helft in volle eigendom en voor de helft in vruchtgebruik. Haar zonen, waaronder eerste beklagde, bezitten ieder 1/4^e in naakte eigendom.

Samen met zijn echtgenote, [naam], huurt eerste beklagde het pand sinds 1 november 1993 van tweede beklagde en wijlen haar echtgenoot. Eerste beklagde heeft er op het gelijkvloers zijn verzekeringskantoor gevestigd. Hij werd tevens toegestaan het pand onder te verhuren en uit het strafdossier blijkt dat hij de praktische organisatie van deze verhuur op zich nam. Zo werden diverse huurovereenkomsten opgesteld op naam van eerste beklagde en zijn echtgenote en werden de geiden op de gemeenschappelijke rekening van het echtpaar gestort.

Voor de gemeenschappelijke ruimtes en verschillende woonentiteiten worden tal van strafpunten weerhouden. Tevens wordt vastgesteld dat 5 kamers verhuurd werden: er woonden en verbleven op het ogenblik van de vaststellingen 5 personen in het pand. Dit voor een periode tussen enkele weken en 26 jaar.

Op 20 mei 2014 werd het pand bij besluit van de burgemeester van [naam] ongeschikt en onbewoonbaar verklaard.

Op 20 juni 2014 werd op verzoek van eerste beklagde een hercontrole uitgevoerd door de Wooninspectie. Nog steeds voldeden de 5 woonentiteiten niet aan de normen van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

De verhuur werd nadien verder gezet en nam voor de diverse woonentiteiten een einde tussen 22 september 2014 en 24 maart 2015.

1.2.

Uit het bovenstaande blijkt dat beide beklaagden zich schuldig maakten aan de verhuur van woonentiteiten die niet voldeden aan de voorschriften van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode.

Eerste beklagde betwist dit overigens niet.

Tweede beklagde verschuilt zich achter haar leeftijd (91 jaar), alsook het feit dat eerste beklagde de verhuur feitelijk in handen had. Zij stelt niets te hebben geweten van de staat waarin het pand zich thans bevond.

De rechtbank volgt deze argumentatie niet. Het was wijlen de echtgenoot van tweede beklagde die de twee aanwezige appartementen omvormde tot afzonderlijk te verhuren studio's. Tweede beklagde verklaarde dat zij hier destijds wekelijks ging poetsen. Maandelijks inde zij ook (een deel van) de huuropbrengsten die haar doorgestort werden door eerste beklagde.

In 2003 kreeg tweede beklagde kennis van een eerste advies inzake ongeschiktheid van de kamers: en: . Het was haar raadsman die hiertegen bezwaar indiende, waarna het ingestelde beroep bij ministerieel besluit van 30 januari 2004 werd ingewilligd. Tweede beklagde had bijgevolg wel degelijk kennis van de staat waarin de kamers zich op dat ogenblik bevonden. Als mede-eigenaar was het dan ook haar verantwoordelijkheid om de situatie verder op te volgen. De eigenaar heeft immers de plicht om gedurende de ganse duurtijd van de huurovereenkomst de verhuurde woonegelegenheid aan de woningkwaliteitsnormen te laten voldoen.

Ook de huidige herstellvordering van 18 februari 2014 werd aan tweede beklagde betekend, net zoals het besluit tot ongeschiktheid-en onbewoonbaarverklaring van 20 mei 2014. Desondanks bleef het pand verhuurd tot begin 2015.

Zelfs indien tweede beklagde geen kennis had van de huidige stand van zaken, kan haar een gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid worden verweten dat erin bestaat dat zij als (mede-) verantwoordelijke voor de verhuur van een woning heeft nagelaten te controleren of deze wel aan de woningkwaliteitsnormen voldeed en mocht aangeboden worden op de huurmarkt.

De familiale twisten met haar zoon die tweede beklagde inroept, doen geen afbreuk aan het voorgaande.

De rechtbank acht de tenlastelegging dan ook bewezen ten aanzien van beide beklaagden.

2. Straftoemeting

Eerste beklagde

Eerste beklagde verzocht om hem de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen. Dit betreft evenwel een buitengewone gunst met een uitzonderlijk karakter. Eerste beklagde toont niet aan dat een effectieve bestraffing hem op onherstelbare wijze zou declasseren. Bovendien kunnen de inbreuken zoals thans bewezen verklaard en die van een bijzondere ernst zijn, op geen enkele wijze clementie verantwoorden in de verregaande vorm van opschorting.

De ten laste van de beklagde bewezen verklaarde feiten, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat bij toepassing van artikel 65 Sw. slechts één straf, met name de zwaarste, wordt uitgesproken.

De aard van de hierna volgende straf, en de omvang ervan acht de rechtbank gepast gelet op de aard en de ernst van de gepleegde feiten, waarbij onder meer dient rekening te worden gehouden met het feit dat dergelijke woonentiteit levensgevaarlijk is voor de bewoners ervan.

Gezien beklagde voorheen nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de feiten niet van aard zijn dat zij gestraft moeten worden met een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar, wordt de hierna vermelde genademaatregel met gedeeltelijk uitstel van de strafuitvoering toegekend.

Dit voordeel zal voor beklagde een aansporing zijn om in de toekomst de wet stipt na te leven, nu bij een volgende veroordeling het thans verleende uitstel kan verloren gaan.

De rechtbank bepaalt de proeftermijn op drie jaar gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de opgelegde geldboete.

Tweede beklagde

Tweede beklagde verzocht om haar de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen. Dit betreft evenwel een buitengewone gunst met een uitzonderlijk karakter. Tweede beklagde toont niet aan dat een effectieve bestraffing haar op onherstelbare wijze zou declasseren. Bovendien kunnen de inbreuken zoals thans bewezen verklaard en die van een bijzondere ernst zijn, op geen enkele wijze clementie verantwoorden in de verregaande vorm van opschorting.

De ten laste van de beklaagde bewezen verklaarde feiten, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat bij toepassing van artikel 65 Sw. slechts één straf, met name de zwaarste, wordt uitgesproken.

De aard van de hierna volgende straf, en de omvang ervan acht de rechtbank gepast gelet op de aard en de ernst van de gepleegde feiten, waarbij ondermeer dient rekening te worden gehouden met het feit dat dergelijke woonentiteit levensgevaarlijk is voor de bewoners ervan.

Gezien beklaagde voorheen nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de feiten niet van aard zijn dat zij gestraft moeten worden met een gevangenisstraf van meer dan vijf jaar, wordt de hierna vermelde genademaatregel van het gedeeltelijk uitstel van de strafuitvoering toegekend.

Dit voordeel zal voor beklaagde een aansporing zijn om in de toekomst de wet stipt na te leven, nu bij een volgende veroordeling het thans verleende uitstel kan verloren gaan.

De rechtbank bepaalt de proeftermijn op drie jaar gelet op de aard en de ernst van de bewezen verklaarde feiten.

3. Verbeurdverklaring

Het openbaar ministerie vorderde schriftelijk de verbeurdverklaring van de geldsom van 9.539, 53 euro overeenkomstig artikel 42, 3° Sw. en artikel 43 bis Sw. lastens eerste en tweede beklaagde.

Artikel 42,3° Sw. heeft betrekking op de verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen die uit het misdrijf voortkomen.

Het spreekt voor zich dat het vermogensvoordeel dat voortkomt uit het misdrijf een woning te verhuren/ter beschikking te stellen die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode, bestaat uit de betaalde huur.

Uit de stukken blijkt dat de vijf huurders over de periode van 1 februari 2014 tot aan de respectievelijke beëindigingen van hun huur een totaal bedrag aan huur van 9.539, 53 euro voldeden.

In tegenstelling tot wat eerste beklaagde voorhoudt, dient bij de begroting geen aftrek te worden gedaan van de kosten die verbonden zijn aan de realisatie van het misdrijf. Men dient immers uit te gaan van de bruto verkregen voordelen en niet van de nettowinst of verrijking.

De rechtbank bepaalt het vermogensvoordeel dan ook op 9.539, 53 euro.

Dit vermogensvoordeel dient verbeurd te worden verklaard.

De verbeurdverklaring is een straf en kan dus enkel persoonlijk zijn, wat tot gevolg heeft dat uitsluitend deze vermogensvoordelen verbeurd mogen verklaard worden die aan een specifieke veroordeelde zijn toegekomen. De uitsplitsing van de hoegrootheid van de vermogensvoordelen in hoofde van iedere veroordeelde is dus een noodzakelijke vereiste.

Eerste beklagde meent dat de gelden hem niet zijn toegekomen, gezien hij de huur doorstortte naar zijn moeder. Tweede beklagde stelt dan weer dat eerste beklagde een deel van de huur achterhield.

Uit nazicht van de transacties op de rekeningen van eerste beklagde blijkt inderdaad dat hij maandelijks een bedrag van 1.115, 00 euro overmaakte aan zijn moeder met de vermelding 'Huur + datum'. Tweede beklagde verklaarde evenwel dat dit bedrag betrekking had op de huur van het volledige pand, inclusief het handelsgedeelte waarin het verzekeringskantoor van eerste beklagde gevestigd is. Dit wordt bevestigd door de handelshuurovereenkomst die partijen destijds sloten.

In die omstandigheden treedt de rechtbank eerste beklagde niet bij in zijn redenering dat hij enkel als 'doorgeefluik' voor de ontvangen huur fungeerde.

Hiermee rekening houdend, alsook met het feit dat beide beklagden mede-eigenaar zijn van het betreffende pand, wordt het vermogensvoordeel dat eerste beklagde individueel heeft bekomen bepaald op 4.769, 77 euro. Het vermogensvoordeel dat tweede beklagde individueel heeft bekomen, wordt om diezelfde redenen tevens bepaald op 4.769, 77 euro.

De vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het bewezen verklaarde misdrijf werden verkregen, konden niet in het vermogen van beklagden worden gevonden, zodat de geldwaarde ervan moet worden geraamd en de verbeurdverklaring op het daarmee overeenstemmend bedrag betrekking heeft.

4. Herstelvordering

4.1.

De wooninspecteur van het Vlaamse Gewest vordert als herstelmaatregel voor het pand, gelegen te kadastraal gekend dat niet in aanmerking komt voor renovatie-, verbeterings- of aanpassingswerken, om aan beklagden het bevel te geven tot herbestemming van dit pand, volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij het pand te slopen, tenzij de sloop verboden is, en dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak onder

6

verbeurte van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging, volgende op het verstrijken van voormelde hersteltermijn.

Tevens vordert hij te zeggen voor recht dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom en verzoekt hij geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1385*bis*, 4° lid Ger.W. toe te staan en deze termijn uitdrukkelijk uit te sluiten.

Bij gebreke aan uitvoering door beklagden zelf, vraagt de wooninspecteur aan hem en/of het college van burgemeester en schepenen machtiging te verlenen om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien met kosten ten laste van beklagden op grond van art. 20 bis § 7 en § 8 alsook art. 17bis§2 van de Vlaamse wooncode.

De wooninspecteur vraagt tevens het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad.

4.2.

De vordering tot herstel werd terecht ingeleid tegen zowel eerste als tweede beklagde.

De herstellvordering wordt ingeleid tegen de overtreder, d.i. diegene die het strafbaar feit heeft gepleegd. In casu wordt het strafbaar feit zowel in hoofde van eerste, als tweede beklagde, beiden ook mede-eigenaar, bewezen verklaard.

De rechtbank is verplicht de gevorderde herstelmaatregel in te willigen indien deze met de wet strookt.

Immers, dient de teruggave overeenkomstig art. 44 en 50 Sw. en 161 Sv. verplicht te worden uitgesproken.

Een veroordeelde mag niet in het voordeel van het bewezen verklaarde misdrijf blijven.

De principiële herstelmaatregel is het herstel van alle gebreken. In casu werd echter vastgesteld dat er op het gebrekkige pand een stedenbouwkundige inbreuk rust, zodat niet zonder meer het herstel van alle gebreken kan worden gevorderd.

In deze situatie legt de rechtbank de alternatieve herstelmaatregel van herbestemming of sloop op, tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

Beklagden menen evenwel dat deze alternatieve herstelmaatregel kennelijk onredelijk is. Zij verwijzen hiervoor naar het feit dat het pand reeds, deels, een bestemming als handelspand heeft, de huurders ondertussen allen zijn vertrokken en een gedetailleerd plan werd

ingediend met het oog op het verbouwen van het pand tot een eengezinswoning met kantoorruimte.

De rechtbank dient de wettigheid van de herstellvordering te onderzoeken en na te gaan of er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de herstelmaatregel en de doelstelling van algemeen belang, te weten de verbetering van de woningkwaliteit en het daarmee gekoppelde grondrecht om te wonen.

Aangezien de finaliteit van de herstellvordering betrekking heeft op de verbetering van de woningkwaliteit, dient de rechtbank alsnog het herstel te bevelen, ook als de woonentiteiten thans niet meer verhuurd worden. Anders oordelen, zou immers de deur openzetten naar een slechts tijdelijke stopzetting van verhuur van krotwoningen. De stelling van eerste beklagde dat het pand geen huisvestingsbestemming meer heeft, is niet correct. De kantoorruimte beperkt zich immers tot de gelijkvloers en de eerste en tweede verdieping betreft woonruimte bestemd tot huisvesting.

Verder stelt de rechtbank vast dat de voorgestelde bestemmingswijziging (van een kamerwoning met kantoorruimte naar een eengezinswoning met kantoorruimte) tot op heden niet werd gerealiseerd. Dit ondanks het feit dat de voornemens hieromtrent reeds blijken uit het schrijven van eerste beklagde aan de Wooninspecteur op 3 mei 2015. Bij de hercontrole op 20 juni 2014 bleek het pand bovendien nog steeds niet conform de vereisten van de Wooncode. Bij gebrek aan PV van vaststelling van herstel toont beklagde niet aan dat dit vandaag anders zou zijn.

Het feit dat zich een kantoorruimte bevindt in het pand neemt bovendien niet weg dat het gedeelte dat voorzien werd voor huisvesting, onder voorbehoud van een verbod, vatbaar is voor sloping.

De familiale twisten die de werken aan het pand zouden bemoeilijken, maken tot slot evenmin dat de herstellvordering onredelijk is.

De rechtbank meent dan ook dat de herstellvordering niet zonder voorwerp is en bovendien wettig, zodat zij gegrond verklaard wordt.

De termijn voor het uitvoeren van de werken wordt door de rechtbank bepaald op 10 maanden.

Tevens bepaalt de rechtbank een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de werken.

De rechtbank machtigt de wooninspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien bij gebreke aan uitvoering door beklagden en dit op hun kosten.

De rechtbank gaat in op de vordering van de wooninspecteur om het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad. Gelet op de graad van ernst van de gebreken aan de woonentiteit en de veiligheidsrisico's voor de bewoners is een snelle uitvoering noodzakelijk.

TOEGEPASTE WETTEN

Er werd rekening gehouden met volgende wettelijke bepalingen:

Wetboek Strafvordering art. 162,185,194,197

Strafwetboek art. 38,40,65,

Wet 29.06.1964 art. 8§1

Wet 05.03.1952 art. 1, Wet 28.12.2011 art. 2 en Wet 25.12.2016 art. 59

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 31.10.2005 art. 1

KB. 28.12.1950 art. 91 al. 1

KB. 28.12.1950 art. 91 al. 2 gewijzigd bij art. 1 KB. 13.11.2012

Wet 19.03.2017 art. 4§3

Wet 15.06.1935 art. 13,14,31-41

De wetsbepalingen zoals vermeld in de gedinginleidende akte en de wetsbepalingen aangehaald in dit vonnis.

UITSpraak

De rechtbank beslist OP TEGENSPRAAK.

OP STRAFGEBIED

Eerste beklagde

Verklaart eerste beklagde | schuldig aan de feiten zoals omschreven in de dagvaarding onder de tenlasteleggingen A.I., A.II., A.III., A.IV en A.V..

Veroordeelt beklagde hiervoor tot een geldboete van 1.000,00 euro. Stelt vast dat het feit gepleegd werd na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdecimen, van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op 6.000,00 euro.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden **uitgesteld** gedurende een termijn van drie jaar voor **1/2de** van de **geldboete**, zijnde voor 500 euro, gebracht op **3.000 euro** door verhoging met 50 opdecimen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op **200,00 euro**.

Verwijst de veroordeelde tot de helft van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor hem begroot op de som van **135,23 euro**.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een **geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro**.

De rechtbank veroordeelt de beklaagde om bij wijze van bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand een bedrag te betalen van **20,00 euro** (toepassing van artikel 4 §3 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

Verklaart verbeurd het wederrechtelijk vermogensvoordeel ten bedrage van 4.769,77 euro bij equivalent.

Tweede beklaagde

Verklaart tweede beklaagde : schuldig aan de aan de feiten zoals omschreven in de dagvaarding onder de tenlasteleggingen A.I., A.II., A.III., A.IV en A.V..

Veroordeelt beklaagde hiervoor tot een **geldboete van 1.000,00 euro**. Stelt vast het feit gepleegd werd na 31.12.2011, zodat art. 2 van de wet van 28.12.2011 i.v.m. de opdecimen, van toepassing is en dat deze geldboete, door verhoging met 50 opdecimen (vermenigvuldiging met 6), gebracht wordt op **6.000,00 euro**.

Zegt dat de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete zal mogen vervangen worden bij gebrek aan betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek bepaald wordt op 90 dagen.

Zegt dat de tenuitvoerlegging van dit vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor $1/2^{\text{de}}$ van de geldboete, zijnde voor 500 euro, gebracht op 3.000 euro door verhoging met 50 opdecimen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulpaan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25,00 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Verwijst de veroordeelde tot de helft van de kosten van de publieke vordering, tot op heden voor haar begroot op de som van 135,23 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

De rechtbank veroordeelt de beklagde om bij wijze van bijdrage aan het begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand een bedrag te betalen van 20,00 euro (toepassing van artikel 4 §3 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand).

Verklaart verbeurd het wederrechtelijk vermogensvoordeel ten bedrage van 4.769,77 euro bij equivalent.

Verklaart de herstellvordering van de wooninspecteur ontvankelijk en gegrond.

Beveelt eerste beklagde : en tweede beklagde | om het pand gelegen te , kadastraal gekend :

| dat niet in aanmerking komt voor renovatie-, verbeterings-of aanpassingswerken, te herbestemmen, volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij het pand te slopen, tenzij de sloop verboden is, en dit binnen een termijn van 10 maanden na de uitspraak onder verbeurte van een dwangsom van 150,00 euro per dag vertraging, volgende op het verstrijken van voormelde hersteltermijn.

Sluit een bijkomende termijn in de zin van art. 1385bis, 4^e lid Ger.W. uitdrukkelijk uit.

Zegt voor recht dat bij gebreke aan uitvoering door beklagden zelf, de wooninspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen gemachtigd is om ambtshalve in de uitvoering van het opgelegde herstel te voorzien met kosten ten laste van beklagden op grond van art.20 bis § 7 en § 8 alsook art. 17bis§2 van de Vlaamse wooncode.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Zegt voor recht dat melding van het vonnis zal worden gemaakt in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te [] onder []

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare zitting uitgesproken op 14 augustus 2018 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, sectie correctioneel, 13^e kamer, samengesteld uit :

Mevrouw I. LOMMELEN, rechter, alleenzetelend rechter,
in aanwezigheid van mevrouw E. VANDEBROEK, gerechtelijk stagiair bij het parket van de procureur des Konings,
met bijstand van de heer T. JANSSEN, griffier.

T. JANSSEN

I. LOMMELEN